

Illés – Kilencedik szám

A próféta hazudott

Jeff Pippenger

2023-10-11

Az előző cikket egy olyan szakasz zárta, amely „a hazug lélekkel” foglalkozik. Az alábbiakban annak a szakasznak egyik bekezdése következik.

„A megszentetlen lelkészek Isten ellen sorakoznak fel. Ugyanazzal a lélegzettel dicsérik Krisztust és e világ istenét. Bár állításuk szerint Krisztust fogadják el, Barabbást ölelik magukhoz, és cselekedeteikkel ezt mondják: »Nem ezt, hanem Barabbást.« Mindazok, akik e sorokat olvassák, vigyázzanak. Sátán kérkedett azzal, hogy mit képes megtenni. Azt gondolja, hogy fel tudja bomlasztani azt az egységet, amelyért Krisztus azért imádkozott, hogy létezzen az Ő egyházában. Ezt mondja: »Kimegyek, és hazug lélekke leszek, hogy megtévesszem mindazokat, akiket csak tudok, hogy bíráljanak, kárhoztassanak és meghamisítsanak.« Hadd fogadja be a csalás és a hamis tanúbizonyosság fia egy olyan egyház, amely nagy világosságot, nagy bizonyítékot kapott, és az az egyház el fogja vetni az üzenetet, amelyet az Úr küldött, és elfogadja a legésszerűtlenebb állításokat, hamis feltevéseket és hamis elméleteket. Sátán nevet az ő balgaságukon, mert tudja, mi az igazság.” Testimonies to Ministers, 409.

„A csalás és hamis tanúságtétel fia befogadtassék egy olyan egyház által, amely nagy világosságban, nagy bizonyítékokban részesült; és az az egyház félre fogja vetni az Úr által küldött üzenetet, és elfogadja a legésszerűtlenebb állításokat, valamint hamis feltevéseket és hamis elméleteket.” 1863-ban a millerita adventizmus „visszatért” ahhoz az ésszerűtlen és hamis módszertanhoz, amelyet a hitehagyott protestantizmus alkalmazott, és elvetette William Miller azonosítását a Mózes harmadik könyve huszonhatodik fejezetében szereplő hét időre vonatkozóan. A „visszatérés” tárgyát a Negyedik Mózes könyve tizennegyedik fejezetében a lázadók szemléltették, amikor elhatározták, hogy választanak maguknak egy vezetőt, és visszatérnek Egyiptomba.

És mondták egymásnak: Válasszunk magunknak vezért, és térjünk vissza Egyiptomba. 4Mózes 14:4.

A hitehagyott protestantizmushoz való „visszatérés” tárgyát Jeremiás is jelképezte, amikor a tizenötödik fejezetben azt mondatott neki, hogy a bukott protestánsok visszatérhetnek őhozzá, de ő nem térhet „vissza” hozzájuk.

Nem ültem a csúfolódók gyülekezetében, és nem örvendeztem; egyedül ültem a te kezed miatt, mert haraggal töltöttél el engem. Miért örökkévaló az én fájdalmam, és miért gyógyíthatatlan az én sebem, amely nem akar meggyógyulni? Olyanná leszel-e hozzám egészen, mint a csalárd patak, mint a vizek, amelyek elapadnak? Azért így szól az Úr: Ha megtérsz, visszahozlak téged, és színem előtt állasz; és ha elválasztod a drágát a hitványtól, olyan leszel, mint az én szám; ők térjenek meg hozzád, de te ne térj őhozzájuk. És e nép előtt erős ércfallá teszek téged; harcolnak ellened, de nem vesznek erőt rajtad, mert veled vagyok, hogy

megszabadítsalak és megmentselek téged — így szól az Úr. Jeremiás 15:17–20.

Talán a hitehagyott protestantizmusához való vissza nem térés elvének legvilágosabb prófétai szemléltetése az engedetlen próféta történetében található, aki feddő üzenetet vitt Jeroboámnak, az északi tíz törzs első királyának.

És monda a király az Isten emberének: Jöjj haza velem, és üdítsd fel magadat, és adok neked jutalmat. Az Isten embere pedig monda a királynak: Ha házad felét adnád is nekem, nem mennék be veled, és nem ennék kenyeret, sem nem innék vizet e helyen; mert így parancsoltatott nékem az Úr szava által, ezt mondván: Ne egyél kenyeret, és ne igyál vizet, és ne térj vissza azon az úton, amelyen jöttél. És más úton ment el, és nem azon az úton tért vissza, amelyen Béthelbe jött. 1 Királyok 13:7–10.

Az engedetlen prófétának Isten megmondta, hogy ne azon az úton térjen vissza, amelyen jött. A millerita adventizmus kijött a Sardisszal jelképezett protestantizmusból, és nem volt szabad visszatérnie. Jóllehet az engedetlen próféta nagyon is jól tudta, hogy nem azon az úton szabad visszatérnie, amelyen jött, Jeroboám királyságának egy hamis prófétája azt mondta neki, hogy Isten azt mondta: az engedetlen prófétának vissza kell térnie a hamis próféta házába, és ennie kell vele. Isten útmutatása ellenére pontosan ezt tette. Miután enni kezdte a hamis próféta ételét, a Biblia világosan kijelenti, hogy a samáriai próféta hazudott.

Lakott pedig egy öreg próféta Bételben; és fiai eljöttek, és elbeszélték neki mindazokat a cselekedeteket, amelyeket azon a napon az Isten embere Bételben véghezvitt; azokat a szavakat is, amelyeket a királyhoz szólt, elmondták atyjoknak. És atyjuk ezt mondta nekik: Melyik úton ment el? Mert fiai látták, melyik úton ment el az Isten embere, aki Júdából jött. És ezt mondta fiainak: Nyergeljétek fel nekem a szamarat. Azok pedig felnyergelték neki a szamarat; és ő felült rá, És az Isten embere után ment, és megtalálta őt, amint egy tölgyfa alatt ült; és ezt mondta neki: Te vagy-e az Isten embere, aki Júdából jöttél? Ő pedig ezt mondta: Én vagyok. Akkor ezt mondta neki: Jöjj haza velem, és egyél kenyeret. Ő pedig ezt mondta: Nem térhetek vissza veled, és nem mehetek be veled; kenyeret sem eszem, vizet sem iszom veled ezen a helyen: Mert az Úr igéje által az a parancs adatott nekem: Ne egyél ott kenyeret, és ne igyál vizet, és ne térj vissza azon az úton, amelyen jöttél. Ő pedig ezt mondta neki: Én is próféta vagyok, miképpen te; és egy angyal szólt hozzám az Úr igéje által, ezt mondván: Hozd vissza őt magaddal a házába, hogy kenyeret egyék és vizet igyék. De hazudott neki. Így hát visszatért vele, és kenyeret evett az ő házában, és vizet ivott. 1 Királyok 13:11–19.

Az engedetlen próféta együtt evett és ivott Samária hazug prófétájával, ami azt jelenti, hogy elfogadta egy hitehagyott próféta üzenetét, és elvetette az Úr üzenetét. Azt az üzenetet, amelyet ugyanazon a napon hűségesen hirdetett. Nagyon jól tudta, hogy nem szabad visszatérnie, mégis megtette. White testvérnő arról tájékoztat bennünket, hogy ha a „csalárdság fiát és a hamis tanút befogadja egy egyház, amely nagy világosságot, nagy bizonyítékot kapott, akkor az az egyház el fogja vetni az Úr által küldött üzenetet”. A millerita történelemben az első angyal megvilágosította a földet az ő dicsőségével. 1840-ben az első angyal üzenetét a világ minden misszióállomására eljuttatták.

„Az a hír, hogy az Úr hamarosan eljön e világra hatalommal és nagy dicsőséggel, igazság, és 1840-ben sok hang emelkedett fel ennek hirdetésére.” Manuscript Releases, 9. kötet, 134.

Nem sokkal ezután a millerita adventizmus visszatért a hitehagyott protestantizmus módszertanának „hazugságához”, és elvetette „az Úr üzenetét”, amelyet Isten William Miller által küldött. Elvetették Mózes üzenetét, amint azt Illés bemutatta, és a „hazugság”, amelyet a kezdetkor, a millerita történelem elején fogadtak el, azt a „hazugságot” jelképezi, amelyet a vég idején hisznek el; azt a „hazugságot”, amely erős tévelygést hoz a laodiceai adventizmusra.

És a gonoszság minden csalárdságával azok között, akik elvesznek; mivel nem fogadták be az igazság szeretetét, hogy üdvözljenek. És ezért Isten erős tévelygést bocsát rájuk, hogy higgyenek a hazugságnak; hogy mindnyájan elkárhozzanak, akik nem hittek az igazságnak, hanem gyönyörűségüket lelték a hamisságban. 2 Thesszalónika 2:10–12.

Arra törekszünk, hogy bemutassuk Illés szerepét mint jelképet a protestantizmus szarvának és a republikanizmus szarvának párhuzamos történelmével összefüggésben azon időszak alatt, amikor a bibliai prófécia hatodik királysága uralkodik. Az 1863-mal kapcsolatos valamennyi kérdés prófétai egybefoglalásának nehézsége — legalábbis számomra — az a sokféle, egymással összefüggő gondolatmenet, amelyek a „körkörös logika” fogalmát súrolják. Az egyenes, világos logika mindig a legjobb megközelítés, ám az isteni igazságok azonosítása, valamint e igazságok egymáshoz való viszonyának felismerése nehéz munka, mert a Bibliában „itt egy kevés, ott egy kevés” módján találhatók meg.

Kit tanít ismeretre, és kivel érteti meg a tanítást? A tejtől elválasztottakkal, az emlőtől elszoktatottakkal. Mert parancsolatnak parancsolatra kell következnie, parancsolatnak parancsolatra; sornak sorra, sornak sorra; itt egy kevés, ott egy kevés. Ézsaiás 28:9, 10.

Nehéz feladat az is, amikor a célközönséged részben olyanokból áll, akik ismerik azokat az alapvető igazságokat, amelyekkel foglalkozol, míg mások számára mindez teljesen új. Gyakorlatilag minden igazság, amelyről ebben a cikkben áttekintést kívánok adni, megtalálható Habakuk Tábláiban. Annak elkerülése végett, hogy úgy hangozzék, mintha „körben forgó logikát” alkalmaznék, előre el fogom mondani, hová tartunk, még mielőtt ténylegesen odajutnánk.

1863-ban a laodiceai millerita adventizmus felállította a féltékenység bálványképét. A féltékenység bálványképe a laodiceai adventizmus négy nemzedékének elsőjét jelképezi.

Akkor ezt mondta nekem: Emberfia, emeld fel most szemeidet észak felé. Én tehát felemeltem szemeimet észak felé, és íme, az oltár kapujánál, a bejáratnál, északra volt ez a féltékenység bálványképe. Ezékiel 8:5.

A Hetednapi Adventista Egyház négy nemzedéke a Szentírás különböző szakaszaiban kerül bemutatásra, de elsődleges hivatkozási pontként Ezékiel nyolcadik fejezetét használom. Ennek oka az, hogy a nyolcadik fejezet átvezet a kilencedik fejezetbe. Ezékiel kilencedik fejezetében a száznegyvennégyezer elpecsételése kerül szemléltetésre, és a Testimonies ötödik kötetében White testvérnő világosan azonosítja ezt a tényt. White testvérnő megjegyzéseiben világosan kétféle imádó osztályról beszél Jeruzsálemben abban az időben, amikor az elpecsételés végbemegy.

Ezékiel ugyanezt teszi, és azt az osztályt, amely nem kapja meg a pecsétet, a nyolcadik fejezet ábrázolja.

Azok az emberek, akik nem érznek bánkódást saját lelki hanyatlásuk miatt, és nem gyászolják mások bűneit, Isten pecsétje nélkül maradnak. Az Úr megbízza követeit, a kezükben öldöklő fegyvereket tartó férfiakat: „Menjetez utána a városon át, és sújtsatok: szemetek ne kíméljen, és ne irgalmazzatok; öljetek meg mindenestül véneket és ifjakat, szüzeket, kisgyermekeket és asszonyokat; de ahhoz az emberhez ne közeledjetez, akin a jegy van; és az én szenthelyemen kezdjetez. Akkor kezdtez a véneken, akik a ház előtt voltak.”

„Itt látjuk, hogy az egyházat — az Úr szentélyét — érte először Isten haragjának csapása. A vének, azok, akiknek Isten nagy világosságot adott, és akik a nép lelki érdekeinek őrizőiként álltak, hűtlenné lettek megbízatásukhoz. Azt az álláspontot vették fel, hogy nincs szükségünk arra, hogy csodákra és Isten hatalmának olyan nyilvánvaló megnyilatkozására számítsunk, mint a korábbi napokban. Az idők megváltoztak. Ezek a szavak megerősítik hitetlenségüket, és ezt mondják: Az Úr sem jót nem tesz, sem rosszat nem tesz. Túl irgalmas ahhoz, hogy ítélettel látogassa meg népét. Így a „Békesség és biztonság” a kiáltás azoknak az embereknek az ajkán, akik soha többé nem emelik fel szavukat, mint a trombita, hogy megmutassák Isten népének vétkeit és Jákób házában bűneit. Ezek a néma ebek, amelyek nem akartak ugatni, azok, akik megérzik a megsértett Isten igazságos bosszúját. Férfiak, leányok és kisgyermeked mind együtt vesznek el.” Bizonyosságtételek, 5. kötet, 211.

A nyolcadik fejezet azokat írja le Jeruzsálemben – „az egyházat” –, akik a négy nemzedék közül a negyedikben vannak, s akiket úgy ábrázol, mint akik leborulnak a nap előtt.

És bevitt engem az Úr házában belső udvarába, és íme, az Úr templomának bejáratánál, a tornác és az oltár között mintegy huszonöt férfi volt, háttal az Úr templomának, arccal pedig kelet felé; és a napot imádták kelet felé fordulva. Akkor ezt mondta nekem: Láttad-e ezt, embernek fia? Vajon csekély dolog-e Júda háza előtt, hogy elkövetik itt ezeket az utálatosságokat? Mert erőszakkal töltötték meg a földet, és ismét arra vetemedtek, hogy haragra ingereljenek engem; és íme, az ágacsát az orrukhoz tartják. Azért én is búsulásomban cselekszem majd velük: szemem nem kímél, és nem könyörülök; és ha nagy szóval kiáltanak is füleimbe, mégsem hallgatom meg őket. Ezékiel 8:16–18.

Miként a tíz kém gonosz híradása esetében, úgy a napot imádó lázadás huszonöt vezetője is „haragra ingerelte” az Urat. A vasárnaptörvény a „haragra ingerlés napja”, amelyre a próféták előre mutatnak. A kilencedik fejezet ugyanebben az időpontban írja le azokat, akik Isten pecsétjét kapják, mert egyszerűen a nyolcadik fejezetet ismétli meg és bővíti ki.

„Isten szolgáinak ez az elpecsételése [Jelenések könyve 7.] ugyanaz, amely Ezékielnek látomásban megmutattatott.” Testimonies to Ministers, 445.

1863-ban a laodiceai adventizmus első nemzedéke megkezdte pusztai vándorlását. Az a prófétai történet, amely 1863-ban azonosítja a féltékenység képét, Áron aranyborja volt. Az aranyborjú prófétai jellemzői az, hogy egy fenevad képe volt, és aranyból volt. Az arany Babilon jelképe, így Áron aranyborja a babiloni fenevad képe volt. A fenevad képe kizárólag úgy van meghatározva,

mint egyház és állam összekapcsolódása, amely viszonyban az egyház gyakorolja az irányítást.

„De mi a „fenevad képmása”? és miként kell létrejönnie? A képmást a kétszarvú fenevad készíti, és a fenevad képmása az. Azt is a fenevad képmásának nevezik. Ahhoz tehát, hogy megtudjuk, milyen a képmás, és miként kell létrejönnie, magának a fenevadnak — a pápaságnak — a jellemzőit kell tanulmányoznunk.

„Amikor az ősegyház megrontatott azáltal, hogy eltávozott az evangélium egyszerűségétől, és pogány szertartásokat és szokásokat fogadott el, elvesztette Isten Lelkét és hatalmát; és hogy uralhassa a nép lelkiismeretét, a világi hatalom támogatását kereste. Ennek eredménye lett a pápaság, egy olyan egyház, amely az államhatalmat ellenőrizte, és azt saját céljai előmozdítására használta fel, különösen az ‘eretnokség’ megbüntetésére. Ahhoz, hogy az Egyesült Államok kialakítsa a fenevad képét, a vallási hatalomnak oly módon kell uralma alá vonnia a polgári kormányzatot, hogy az állam tekintélyét is az egyház használja fel saját céljainak megvalósítására.” A nagy küzdelem, 443.

Az Áron által készített borjú akkor készült, amikor Mózes a Tízparancsolatot vette át. A második parancsolat tiltja a bálványok imádását, és részletes leírást is ad Isten jelleméről, amikor úgy azonosítja Istent, mint féltőn szerető Istent.

Ne csinálj magadnak faragott képet, sem semmi hasonmást arról, ami fenn az égben, vagy ami lenn a földön, vagy ami a föld alatt a vizekben van. Ne imádd és ne tiszteld azokat; mert én, az Úr, a te Istened, féltőn szerető Isten vagyok, aki megbüntetem az atyák bűnét a fiakban harmad- és negyedíziglen azokon, akik engem gyűlölnék; de irgalmasságot cselekszem ezeríziglen azokkal, akik engem szeretnek, és megtartják az én parancsolataimat. 2Mózes 20:4-6.

Áron aranyborjúképe, mivel bálvány volt, a féltékenység képét jelképezi, mert előidézte azt az igazságos felháborodást, amely arra kényszerítette Mózeset, hogy ledobja és összetörje a Tízparancsolat első két kőtábláját. Azt kívánjuk bemutatni, hogy az 1863-as hamisított táblázatot Áron aranyborja jelképezte. Isten féltékenysége Áron aranyborja ellen nyilvánult meg, mert az aranyborjú hamis istent képviselt. A borjú Isten hamisított ábrázolása volt. Áron azt hirdette, hogy az azokat az isteneket jelképezi, akik megszabadították őket az egyiptomi szolgaságból. Az a két kőtábla pedig, amelyet Mózes éppen ebben a történetben tört össze, az igaz Isten jellemének „átirata” volt, annak az Istennek, aki valójában kihozta őket Egyiptomból. Az 1863-ban készített hamisított táblázat a féltékenység képe, mert összetörte Habakuk második fejezetének két tábláját azáltal, hogy eltávolította Mózes esküjének hét idejét.

„Láttam, hogy az 1843-as táblázatot az Úr keze irányította, és hogy azt nem szabad megváltoztatni; hogy a számadatok olyanok voltak, amilyeneknek Ő akarta őket; hogy az Ő keze volt fölötte, és elrejtett egy tévedést némely számadatban, úgyhogy senki sem láthatta azt, amíg az Ő keze el nem távolított.” Early Writings, 74, 75.

Ellen White továbbá az 1843-as ábrára vonatkozó, annak megváltoztatását tiltó parancshoz hozzáfűzi ezt a megszorítást: „kivéve ihletés által.”

„Láttam, hogy a régi táblázatot az Úr irányította, és annak egyetlen számát sem szabad megváltoztatni, csak ihletés által. Láttam, hogy a táblázat számai úgy voltak, amint Isten akarta, és hogy az Ő keze fölött volt, és elrejtett egy tévedést némely számokban, hogy senki se lássa azt, míg az Ő keze el nem távolíttatik.” Spalding and Magan, 2.

James és Ellen White Otis Nichol családjával éltek együtt, amikor Nicholék elkészítették és kiadták az 1850-es táblázatot. Az egyetlen dolog, amelyet az 1850-es táblázaton „megváltoztattak”, az volt, hogy az 1843-as táblázaton szereplő „1843” évet az „1844” évvel helyettesítették. Az egyetlen „változtatás” annak a „hibának” a kijavítása volt, amely fölött Isten rajta tartotta a kezét. A prófétanő ihletése ott volt abban az otthonban, ahol az 1843-as táblázatot „megváltoztatták” az 1850-es táblázattá, és a Léviták könyve huszonhatodik fejezetének hét ideje továbbra is azon a táblázaton maradt megörökítve, miként az 1843-as táblázaton is szerepelt.

A második parancsolat e prófétai kirakósnak egy újabb darabját tartalmazza, mert megjelöli, hogy Isten számon tartja a nemzedékeket mindaddig, amíg meglátogatja a bekövetkező vétket. 1863 a Hetednap Adventista Egyház négy nemzedékének elsőjét kezdte meg, mert ekkor ért véget a millerita mozgalom.

A Tízparancsolat két kötéltáblája Habakuk két táblájának előképe, de ugyanakkor a pünkösdi két meglóbált kenyérének is előképe, amely az egyetlen olyan áldozat volt a szentélyszolgálatban, amely magában foglalta a bűnt. Isten hatalmának megnyilatkozása a Tízparancsolat adásakor, Isten hatalmának megnyilatkozása a pünkösdi kitöltéskor, valamint Isten hatalmának megnyilatkozása a milleriták két táblázatának történetében egyaránt a Szentlélek kitöltésének végső megnyilatkozását jelképezi a késői esőben. A pünkösdi két meglóbált kenyere azt a száznegyvennégyezeret jelképezi, akik a késői eső idején zászlóként emeltetnek fel.

A pünkösdi lengetési kenyereket „kovással” kellett elkészíteni, amely a bűnt jelképezi, de a kovász a sütés folyamata által megsemmisült.

Eközben, amikor megszámlálhatatlan sokaság gyűlt össze, annyira, hogy egymást taposták, mindenekelőtt így kezdett szólni tanítványaihoz: Óvakodjatok a farizeusok kovásától, amely a képmutatás. Lukács 12:1.

A lengetett kenyerek zsengeáldozat voltak.

Lakóhelyeitekről két meglengetett kenyeret hozzatok fel, két tized efa finomlisztből; kovással sütvé legyenek; ezek az Úrnak szentelt zsengék. 3Mózes 23:17.

A száznegyvennégyezer az utolsó napok zsengeáldozata.

És látám, és ímé, a Bárány ott áll vala a Sion hegyén, és vele együtt száznegyvennégyezer, akiknek homlokára az ő Atyjának neve vala felírva. És hallék szót az égből, mint sok vizek zúgását, és mint nagy mennydörgés hangját; és hallám a hárfások hangját, akik az ő hárfáikon játszanak vala. És mintegy új éneket énekelének a királyiszék előtt, a négy lelkes állat előtt és a vének előtt; és senki sem tanulhatta meg azt az éneket, hanem csak a száznegyvennégyezer, akik megváltattak a földről. Ezek azok, akik asszonyokkal meg nem fertőztették magukat; mert szűzek. Ezek azok, akik követik a Bárányt, valahová megy. Ezek váltattak meg az emberek

közül, zsengeül az Istennek és a Báránynak. És az ő szájukban nem találtatott álnokság; mert feddhetetlenek az Isten királyiszéke előtt. Jelenések 14:1–5.

Az utolsó napokban élő, Illés által jelképezett imádók csoportja, akik soha meg nem halnak, teljesen győzelmet aratott a bűn fölött; mert a megtisztítás tüze, amelyet a Szövetség Követe hoz rájuk, a Lévi fiaiból alaposan kiégeti és eltávolítja a kovászt.

Íme, elküldöm az én követemet, és ő készíti meg előttem az utat; és hirtelen eljön templomába az Úr, akit ti kerestek, a szövetség követe, akiben gyönyörködtek; íme, eljön, ezt mondja a Seregek Ura. De ki állhat meg az ő eljövételének napján? és ki maradhat állva, amikor megjelenik? mert olyan ő, mint az ötvös tüze, és mint a ruhatisztítók lúgja: És ott ül majd mint az ezüst ötvöse és megtisztítója; és megtisztítja Lévi fiait, és megtisztogatja őket, mint az aranyat és az ezüstöt, hogy igazságban való áldozatot vigyenek az Úrnak. Akkor kedves lesz az Úr előtt Júda és Jeruzsálem áldozata, mint a régi napokban és mint a hajdani esztendőben. Malakiás 3:1–4.

Az az áldozat, amely „mint a hajdani napokban”, a pünkösdi lengetett áldozat, a két kenyér. Áldozatul emeltetett fel, azonosítva a két prófétát, akiket megöltek az utcákon, és akik azután jelvényszerűen felemeltetnek a mennybe, a vasárnaptörvény-válság kezdetén.

Amikor Áron elkészítette az aranyborjút, kijelentette, hogy ez a borjú azok az istenek, akik kihozták őket Egyiptomból, majd ünnepet hirdetett az Úrnak.

És átvette azt a kezükből, vésőszerszámmal megmunkálta, és öntött borjút készített belőle; és azt mondták: Ezek a te isteneid, ó, Izráel, akik felhoztak téged Egyiptom földjéről. Amikor Áron ezt látta, oltárt épített elébe; majd Áron kihirdette, és ezt mondta: Holnap ünnep lesz az Úrnak. 2Mózes 32:4–5.

Amikor Izrael északi királysága elszakadt Júda déli királyságától, Jeroboám, Izrael első királya szándékosan hamis istentiszteleti rendet vezetett be két városban, ugyanazt a kijelentést tette, mint Áron, azt állítva, hogy két aranyborja azok az istenek, akik kihozták őket Egyiptomból, és Áronéhoz hasonló hamis ünnepet rendelt el.

Jeroboám pedig ezt mondta szívében: Most visszatér a királyság Dávid házához. Ha ez a nép felmegy, hogy áldozatot mutasson be az Úr házában Jeruzsálemben, akkor e nép szíve ismét urához, Roboámhoz, Júda királyához fordul, engem pedig megölnék, és visszatérnek Roboámhoz, Júda királyához. Ekkor a király tanácsot tartott, és készített két aranyborjút, és ezt mondta nekik: Túl sok nektek felmenni Jeruzsálembe; íme, a te isteneid, ó Izráel, akik felhoztak téged Egyiptom földjéről. Az egyiket Béthelben állította fel, a másikat pedig Dánba helyezte. És ez a dolog bűnné lett; mert a nép elment, hogy imádja az egyiket, egészen Dánig. Magaslatok házáat is készített, és papokat rendelt a nép legalacsonyabb soraiból, akik nem Lévi fiai közül valók voltak. Jeroboám pedig ünnepet rendelt a nyolcadik hónapban, a hónap tizenötödik napján, hasonlóan ahhoz az ünnephez, amely Júdában volt, és áldozott az oltáron. Így cselekedett Béthelben is, áldozva a borjaknak, amelyeket készített; és Béthelben állította szolgálatba a magaslatok papjait, amelyeket készített. Így áldozott azon az oltáron, amelyet Béthelben készített, a nyolcadik hónap tizenötödik napján, abban a hónapban, amelyet a

maga szívéből eszelt ki; és ünnepet rendelt Izráel fiainak; és áldozott az oltáron, és tömjént égetett. 1Királyok 12:26–33.

Dán ítéletet jelent, és egy állapotot jelképez; Béthel Isten házát jelenti. Áron lázadásában, miként Jeroboám királyéban is, e jelképek az egyház és az állam ama összefonódását azonosítják, amely végül az Egyesült Államokban a vasárnaptörvény idején valósul meg.

A vasárnaptörvény az adventizmus végén következik be, és az adventizmus kezdetén az a mozgalom, amelyet 1844 nyarán a protestáns szarvként azonosítottak, jogilag egyesült a republikánus szarvval. Így Áron és Jeroboám lázadása egyaránt az 1863-as évet és a hamarosan bekövetkező vasárnaptörvényt jelképezi.

Azért tisztítja meg a szövetség követe „Lévi fiait”, és nem bármely más törzset, mert Áron aranyborjú miatti lázadása idején a lévíták álltak Mózes mellé. Hűségükért akkor ők lettek a papi szolgálatot képviselő törzs, amely tisztséget korábban úgy rendelték el, hogy az az egyes törzsek elsőszülötteiből álljon. Ezért ügyelt Jeroboám arra, hogy hamis papi rendje ne Lévi fiai közül való legyen, hanem papjait „a nép legaljából tette, akik nem Lévi fiai közül valók voltak.”

Lévi fiai azok, akik a vasárnaptörvény válsága idején tűz által megtisztítatnak mint jel, illetve mint lengetett áldozat. A vasárnaptörvény válságának történetét az utolsó napokban az 1863-as válság jelképezte, amikor az újonnan azonosított protestáns szarv jogilag a republikánus szarvhoz kapcsolódott. Még egy történelmi vonallal kell foglalkoznunk, mielőtt hozzákezdénénk az imént hivatkozott szakaszok végigkövetéséhez.

Ez a vonal az 1856-os esztendő, és ezzel a következő cikkünkben foglalkozunk majd.

„Krisztus eljövetele mint a mi főpapunk a szentek szentjébe, a szentély megtisztítása végett, amint azt Dániel 8:14 bemutatja; az Emberfiának eljövetele az Öregkorúhoz, amint azt Dániel 7:13 tárja elénk; valamint az Úrnak az Ő templomába való eljövetele, amelyet Malakiás előre megjövendölt — mind ugyanannak az eseménynek a leírásai; és ezt ábrázolja a vőlegénynek a menyegzőre való megérkezése is, amelyet Krisztus a tíz szűzről szóló példázatban ír le, a Máté 25-ben.” A nagy küzdelem, 426.